

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 13.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚJ SZÖVETSÉG KÖZBENJÁRÓJA A MENNYBEN

Köszöntés igéje: Jeremiás siralmi 3,24-26

Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. Jó az Úr azoknak, akik várják őt; a léleknek, amely keresi őt. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.

Énekek: 630; 367

Alapige: Zsidók 9,15-28

És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét. Mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzen. Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, éppen nem érvényes. Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül. Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izzóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt. Majd a sátort is és az istentiszteletra való összes edényeket hasonlóképpen meghintette vérrel. És csaknem minden vérrel tisztított meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg

az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják idvességükre.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr Jézus hősi győzelméről énekelhettünk. Magasztalunk, hogy ő valóban győzött, de könyörülj rajtunk, hogy soha el ne feledjük, mibe is került neki a győzelem. Imádunk, hogy az adventi időszakban az ő eljövetelét várva különösképpen is a drága ígéreteket látva magunk előtt, újra meg újra az is töltse be a lelkünket, mit végzett el az Úr a Golgota keresztyén.

Bocsásd meg, kérünk, amikor a magunk bajai, keserűségei, akár még a kísértésekben elbukva, a bűneink miatt is levettük lelki szemeink tekintetét órára. Bocsásd meg, ha emiatt vagyunk keserűszívűek, emiatt panaszkodunk, nem értjük, hogy mi miért történik. Bocsásd meg, kérünk, hogyha nem az tölti be a lelkünket, aki te vagy számunkra mennyei Atyaként Jézus Krisztusban és mindaz, amit őbenne és őáltala adott nekünk a győzelemben.

De köszönjük, hogy egyáltalán bocsánatot kérhetünk, hiszen ő mindent elvégzett. Urunk, nekünk olyan természetes, hogy még a Miatyánkban is elmondhatjuk: „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Ez azért lehet, mert valóban elvégeztetett minden.

És arra kérünk, hogy a te igéden keresztül, a hirdetett igén keresztül is hadd lehessen személyessé nekünk, bátorításod, vigasztalásod – ha kell –, intésed. Hogy lássuk az Urat, és így hadd lehessünk boldog hívő emberek, valóban tudva azt, hogy minden földi nehézség, baj közepette is mivel Jézus a győztes, mi is győztesek lehetünk.

Köszönjük, hogy ő mindent megtett ezért, mi is szeretnénk ezért benned bízva, Atyánk, Jézusért, Jézus által hithősökként élni akármilyen körülmények között is vagyunk. És így szeretnénk terólad bizonyosságot is tenni azok között, akik között lehetünk, akikkel találkozhatunk. Köszönjük, hogy még ma is hozzád lehet térni az elveszett bűnösnek.

Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat, fogadd kedvesen hálaadásunkat, imádatunkat, és szólj hozzánk, Atyánk, Szentlelked és igéd által.

Ámen.

Igehirdetés

Említettem már korábban, hogy egy képeslapot kaptam ajándékba valakitől, amely ma is díszíti a lelkészlakás könyvtárát. Ezen Jézus feltámadására utalva egy alakszerűen átlátszó kereszt látható, amely a hegycsúcs tetején az égre nyitottan mutatja, mit is végzett el Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatával, hogyan támadt föl, ment a mennybe, és milyen módon dicsőségesen eljövendő király. Ha valaki arra a hegyre felfelé sétál, és látja maga előtt azt a keresztet ilyen egyedi módon, akkor tehát nem csupán a keresztet ismerheti fel, hanem azt az alakszerű kivágást, azon át pedig láthatja az eget. Tudhatja, ha hívő ember, hogy mit végzett el Jézus. Ahogy énekeltük is az énekben, az elvégeztetett kijelentése a kereszten az győzel-

mes, hősi hitvallás volt. Jézus győzelme abban is látszott, hogy feltámadt, majd negyven nap múlva mennybe ment, utána kitöltetett a Szentlélek, végül pedig eljövendő király.

A Zsidókhoz írt levélben, ahogy olvassuk napról napra ezeket a szakaszokat, látjuk, hogy nemcsak nekünk, hanem az 1. századi hívó zsidó-keresztyén testvéreinknek is nagy szükség volt Jézus eme győzelmét tudatosítani. Emlékszünk, hogy milyenek voltak az első olvasók? Olyanok, akik hitben erőtlenek, a lelki érettségben megrekedtek, a gyülekezetükben csalódottak, a szolgálatukban nemcsak meg-, hanem teljesen el- és belefáradtak. Azon gondolkoztak többen is közöttük, még szolgálók is, hogy inkább elhagyják a testvéreiket, keresnek másik közösséget, ahol sokkal jobb lesz talán. De igazából nem érezték át annak az örömét, hogy mit is jelent Jézus Krisztus győzelme számukra, és mit is jelent az ő népe tagjaiként ebben a győzelemben hívó életet, közösségi életet élni a hétköznapiakban.

Ezt a levelet is azért íratta le az Úr, mert Jézusra akarta vonni lelki szemeik tekintetét. Most nekünk is. És ezért kiemelendő advent harmadik vasárnapján, nem csupán arra nézve, amit a múltra tekintettel elvégzett Jézus, hanem ahogy halljuk a 15. és a 28. versekben, az eljövendőre vonatkozóan is. Hallottuk itt, hogy örökkévaló örökség ígéretét lehet elnyerni, illetve az övéi várják az Urat idvességükre, mikor eljön. Benne van tehát a jövő reménysége, a jövő bizonyossága. A vigaszt és a bátorítást vagy ha kell intést ebben az újszövetségi levélben a reménységgel is meg akarja Isten erősíteni.

Az új szövetség közbenjárójaként ilyen Jézus. Ezt a kifejezést jegyezzük meg az igehirdetés üzenetében: „és ezért új szövetségnek a közbenjárója ő”. Megvizsgáljuk majd, hogy mit jelent ez a jellemző Jézusra vonatkozóan a mennyben, hiszen ő ott van, erről hallottunk végig, illetve mi jellemzi őt, hogy onnan eljövendő.

Kicsoda Jézus az övéi számára? Mindezt, ahogy itt a 9. részben különösképpen is az ószövetségi kultusz és a főpapi áldozat leírásával, összehasonlításával emeli ki, mert Jézus Krisztus tökéletes áldozatát, tökéletes istentiszteletét akarja bemutatni az ő főpapi személyében is. És ahogy hallottuk a 14. versből, nem csupán a holt cselekedetektől megszabadított új élet, illetve Istennek szolgáló élete lehet a hívó közösségnek, az Isten népének és a hívó embernek, ami itt a földön valósul meg természetesen. Hanem ezzel együtt, ehhez kapcsolódóan, és ezt is meghatározó módon, tehát az új életet és az Istennek szolgáló életet is meghatározó módon, teljesen biztos a jövő. Az örök üdvösség ígérete, amely a jelenben meghatározó számukra. Itt a földön élnek, de ha Jézust látják az új szövetség közbenjárójaként a mennyi dicsőségben és várva őt minden nap hittel, reménységgel, akkor a földi életük és a földi szolgálatuk is valóban olyan, amilyenről szolt nekik.

A reménység távcsövében nagyon közelivé válik, közel jön, bizonyossá lesz mindaz, ami olyan távolinak tűnő. A távcső ezért fontos. Ma is, ha távcsőbe néz bárki, közel látja azt, amit lát, pedig milyen messze van. Itt is olyan távoli, olyan mennyeknek tűnő a leírásban sok minden, de épp azt akarja kiemelni, hogy mennyire itt van Jézus személyében.

Maga Pál apostol is hasonló lelkiállapotokat élt meg mint a Zsidókhoz írt levél első olvasói. Én az elején szerettem volna elmondani, hogy tényleg nagyon sok ne-

gatív jellemzőt olvasunk a levélben róluk. Adja az Úr, hogy egy se legyen jellemző ránk! De Pálra, apostolként, az Úr szolgálójaként, mégis jellemző volt sok minden. A Római levél 7. részének 14. versétől olyan őszintén ő is elmondja, hogy mit érez, hogy látja magát. És csak a végéről említem ott a részben, mikor azt mondja: „Őh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” „Mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem”, nem tudok igazán szolgálni az Úrnak, egyszerűen még mintha mindig a bűn uralkodna az életemben. Pedig előtte kifejtette ő maga: dehogyis! A bűn nem uralkodik, de annyira jelen van az életében és ez zavarja az új életét, illetve a szolgálatát neki is. A római gyülekezetnek is leírja, ott is voltak zsidó-keresztyének és pogány-keresztyének. Nekik is ezt kellett tudatosítani, hogy nekünk nem olyan életünk van, mint amit még én is apostolként néha érzek magamon.

Ezért fontos, hogy mikor az apostol ezt a fájó kijelentést tette, utána rögtön azt írja, majd nézzük meg a Római levél 7. része végén: „Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!” Felragyogtatja ő is Jézust. Azután a 8. rész leírásában is beszél Jézus múltban elvégzett, de a jövőre is vonatkozó hatalmas győzelméről. A jövőre vonatkozóan is győzött az Úr. A 8. rész győzelmes hitvallás arról, hogy milyen örökséget készített az övéinek az Úr. Itt a Zsidókhöz írt levélben pedig ezzel a kifejezéssel tehát: „És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.”

Milyen ez a közbenjáró a mennyben? Fontos tehát, hogy a reménység távcsövében advent harmadik vasárnapi istentiszteletünkön is most mintha Jézus messzelevő lenne, hiszen a mennyben van és elment a mennybe. És emlékszünk, hogy a tanítványok is tekintettek fölfele és úgy várták vissza, hogy majd biztos visszajön, hiszen most elment. De ő nem messze van, nem távol, hanem nagyon is közel. Szentlelke és igéje által most is szól hozzánk is, de az ő mennyei dicsőséges személye új szövetség közbenjárójaként mégis közel van a reménység szempontjából.

Az Ószövetség idején a mindenkori főpap volt a közbenjáró Isten és Isten népe között. És leírja, hogy az Újszövetségben pedig, az újszövetségi időszakban ez Jézus Krisztusra vonatkozó. Itt a 8. részben az új szövetségről olvashattunk és elmondta, hogy Jézus, mint pap-király tölti be ezt a tisztséget: ő uralkodik is, közben pedig istentiszteleti szolgálatot végez. A szövetségnek, amelynek a közbenjárója Jézus ilyen dicsőséges módon, az igazi lényege abban fogalmazható meg, hogy az elveszett bűnös ember mégiscsak szoros lelki közösségben, szeretetközösségben lehet az Istennel: ti az én népem vagytok, én pedig a ti Istenetek.

Majd nézzük meg, hogy az egész ószövetségi kijelentésben meg az újszövetségi kijelentésekben is – akár a Zsidókhöz írt levélben – többször is előfordul. De ne felejtsük el, hogy elveszett bűnösökről van szó, akiknek el kellene pusztulni, hogyha közel lennének az Istenhez. Ezért fontos a közbenjáró. A főpap ráadásul, emlékszünk, a nagy engesztelő ünnepen – a 9. rész első felében erről is szólt részletesebben – mehetett be a legbelső részbe, a szentek szentjébe egy évben egyszer. Itt is utalt a versekben erre az eseményre. Tehát még ő se mehetett be bármikor. Egy évben csak egyszer. De amikor bement, akkor képviselte a népet az Úr előtt.

Hirdette: mégiscsak lehet szoros szeretetközösség Isten és az elveszett, de már kegyelmet nyert bűnös között.

Ezért – és a szövetség ezt hirdeti –, nem a népnek kellett bármit is tennie, hiszen mindent Isten végzett el. Az új szövetség ezért is lett megkötve, hogy Isten még hatalmasabban megmutassa, hogy csak ő tehet bármit is. Az örök isteni kiválasztás drága igei tanítása, az Úr Jézus Krisztus elvégeztetett váltságművének minden mozzanata arra mutat, hogy mindent Isten tett. És az ő népe, az elveszett bűnös népe mindezt gyermeki bizalommal elfogadhatta, élhetett belőle.

Akiknek nem kellett ez, azok elvesztek. Akinek nem kell ma sem Jézus, nem kell ez a megváltó Úr, ez a közbenjáró, az nem fog soha örök örökséget kapni az Úrtól, mindörökre elveszett lesz, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. S ha valakinek nem kell az a szabadítás, amit Jézus vérével szerzett mára is vonatkozóan, az el fog veszni.

De az Úréi, és a zsidó-keresztyének is ezt tudhatták. Miért hagynátok el a gyülekezetet? Miért adnátok fel a hiteteket? Hát ezáltal tapasztaltátok meg Isten szeretetét. A gyermeki bizalom a hitnél. És ez a gyermeki bizalom hálás életet él, boldog életet, mert tudja, hogy nemcsak most lehetek az Úrral, hanem mindörökre.

Ezért örökség is – és ezen van ma a hangsúly. Nemcsak gyermeki bizalmunk lehet az Úrban, hanem örökösként is lehet hitünk, reménységünk és bizalmunk. Mert a gyermekek, ha gyermekek, akkor örökösök is – mondja a Római levél 8. részében az Úr szava a 17. versben. Ezért kellett itt a 16. és 17. versekben az ősi nyelven ugyanazzal a szóval, de a jelentésre nézve már a végrendelet kifejezéssel fordítva magyarban – Károli is így fordította – beszélni arról, hogy az örökség is mennyire biztos, hiszen meghalt a végrendelkező. Jézus halála által az örökség érvényessé lett. Az örökséget a világi életben is akkor lehet megkapni, ha meghal az, akitől örökölhettek. De Jézus halála megszerezte az örökséget.

Itt is mutatja, hogy mennyire biztos a jövő. Itt a földön élünk, még ígéretképpen van az örökség és mégis olyan, mintha már miénk lenne teljes mértékben. Nem véletlen az, hogy a Bibliában – megint hadd mondjam így – az ó- és az újszövetségi kijelentésben egyaránt nagyon sok igeszakasz szól arról, hogy mit készített Isten a jövőre nézve az ő népének. Majd nézzük meg, hogy mennyi drága íge van nagyon részletesen leírva. Így is elmondható, hogy azért nagy titok, milyen is lesz majd az Úrral az az örökség, de azért sok mindent elmondott. Csak vajon betölti-e a szívünket annak az öröme, hogy mindez már az enyém.

Én nem tudom, hogy mi örököltünk-e már, ha szeretteink elmentek az Úrhoz. De ha valakinek valami nagyon tetszik a szülői, nagyszülői hagyatékból és megbeszéli a testvérekkel, és mindenkivel a családból, hogy az hadd legyen már az enyém, mert arra úgy vágyakozom, az annyira fontos lenne nekem, mert kedves emlék. Nekem is édesanyámtól vannak kedves emlékek, amik fontosak és fölhoztam ide a szolgálati lakásba, hogy ezek is órá emlékeztessenek, meg édesapámra is természetesen. Ez nagyon kedves és nagyon örülök neki. A jövőben lesz teljes mértékben valóság az örökség, és már mégis teljesen a miénk, mindent tudhatunk róla. Az Úr kijelentette, és majd amikor eljön, akkor nyilvánvalóvá lesz.

De itt a bibliai szakaszunkban azért akar Jézusra mutatni, mint a közbenjáróra, az új szövetség közbenjárójára, hogy lássuk őbenne, hogy akkor az örökség is,

amit ő megszerzett nekünk – hiszen ő meghalt, a végrendelet érvényes –, akkor mit is jelent számunkra. Mert amit ő megélt a földi életében, és ő átélt, és neki is a jövő reménye volt itt a földön élő egyszülött Fiúként, az a miénk is lehet.

Most az igehirdetésben, a teljesség igénye nélkül természetesen, a bibliai szakaszunkból is itt a Zsidókhöz írt levél 9. része második feléből csak néhány jellemzőt nézünk és Jézusra vonatkozóan, de remélem, majd látjátok és megértitek, hogy tényleg az Úr Jézusban milyen örökséget is kaptunk. És ha figyelitek, én még a fogalmazással is arra próbálok utalni, hogy akkor igazából nem is az a nagyon fontos nekünk, amit kapunk, hanem akitől kapjuk. Az új szövetség közbenjárójára utal az igehirdetés üzenetében az Úr Lelkének a hangsúlya. Közben ő mégis beszél örökségről, ígéretekről, örökkévaló örökségről azon keresztül, aki mindezt megszerezte nekünk.

Itt pedig rögtön az első jellemzőt, amit szeretnék kiemelni, hogy az örökség, amely a mi részünk lesz és most a földi életben is már valóság lehet számunkra, valami olyasmi, amit a mennyben tapasztalhatnak az Úr népe tagjai. Arról beszél itt, hogy az Úr Jézus kiontatott vére tökéletes áldozata a 23. vers szerint megtisztította a mennyet: „Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal.” Mózes idejében – ezt hallottuk néhány verssel korábban – az istentiszteleti rendben meg kellett tisztítani vérrel az istentiszteleti dolgokat, személyeket is. De ezek ábrázolatai voltak a mennyei dolgoknak. És halljuk, hogy amit ábrázoltak – a mennyet –, azt Jézus Krisztus vére áldozata megtisztította, – itt az áldozatok többes számban, a bibliai gondolatban az Úr Jézus személyére, tökéletes áldozatára, főpapi áldozati vérére utal, saját vérére, emlékeztek, ezt emelte ki a megelőző versekben – megtisztította a mennyet.

Nem tudom, hogy nektek nem furcsa-e ezt hallani, hogy megtisztítani a mennyet. Hát a menny az tökéletesen tiszta, nem? Hát ott van Isten, ott a szent angyalok vannak. Igen ám, de ott vannak már hitben elhunyt szeretteink is. És a hitben elhunyt szeretteinket itt a földi életükben milyennek ismertük? Mint akik tökéletesen tiszták? Ti Pál apostolról mit mondtatok volna ismerve őt, így az újszövetségi levelek alapján is? Hogy azért ő nagyon szent ember volt? És emlékeztek, hogy ő magáról mit mondott még a halála előtti utolsó években is, amikor már anynyi mindent csinált mint szent ember? Bűnösök közt első – nem voltam, hanem – vagyok én. És amikor eljött a halála pillanata Pálnak – valószínű kivégezték a római börtönben második fogsága idején –, ő akkor is a „bűnösök közt első vagyok én” volt. És hitben elhunyt szeretteinket, akiket nagyon szerettünk? De akivel lakva élünk együtt, tudjuk, hogy akármilyen nagy hívő is, akármilyen hívő szolgálja is az Úrnak, mégiscsak nem tökéletesen tiszta.

Mivel én magamat ismerem, és engem lakva ismertek a gyülekezeti szolgálatban, én biztos, hogy nem vagyok tökéletesen tiszta. Bárki közületek lehet az, de én nem. A pasaréti gyülekezet sem lehet tehát tökéletesen tiszta, ha én itt vagyok. Itt a földi életben. De akkor hogy lehetnek az ilyenek ott a mennyben mégis az Úrral, ahol tökéletes szentség van? Azért, mert megtisztította a mennyet Jézus. Nem a menny volt tisztátalan, hanem ez a kifejezés, kijelentés arra utal, hogy az Úr Jézus lehetővé tette, hogy az elveszett bűnösök nemcsak itt a földön, ha-

nem a mennyei dicsőségben is, haláluk után is, az Úrral mindörökre. Ez egy óriási ajándék. Hol van a bűnük hitben elhunyt szeretteinknek? Hol volt a bűnük mindig is? Jézuson.

Jézus vére megtisztította a mennyet, tehát lehet Istennel boldog közösség a mennyben. És a földön lehet tökéletes tisztaság? Igen. Most csak utalok rá, mert nem ezen van a hangsúly, de hogy nézel magadra minden bukás, minden baj közepette? Ahogy a zsidó-keresztyének, az első olvasók is érezték ennek a földi hívő életnek sokféle nyavalyáját, szennyét magukon is, meg másokon is, de ha az Úr Jézusra néztek, akkor láthatták őrajta a testvér minden bűnét is, a magukét is. És olvashatták sok más helyen – és a Zsidókhoz írt levél is erről szól –, hogy Isten szentnek, tisztának látja, tartja az övéit. Az Efézusi levél 5. rész 27. versében olvassuk, hogy a mennyei dicsőségben levő ember Krisztus Jézus, mint közbenjáró, itt a földi életben élő hívői számára mit csinál? Szeretetével tisztogatja az övéit, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségesen az egyházat.

A szentség, tisztaság tökéletes az Isten szemében, de az új szövetség közbenjárója a földi életünk során is mindezt munkálja is. Pál is erről írt a Római levél említett 7. és 8. részeiben. Itt pedig arról olvasunk a 24. versben: „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” Halljátok ezt a szót? Most – „hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk”. Pedig itt arról van szó, hogy amikor Jézus elvégezte a megváltó művét, akkor a mennyei dicsőségbe ment. Dicsőségben a mennybe. Mennybemenetelének az üdveseménye van előttünk. De a „most” kifejezés mégis arra utal, hogy ő igazából nem is önmaga dicsőségéért ment a mennybe, pedig erről is szólhatnánk, hogy hogyan dicsőítette meg az Úr Jézust a mennyei Atya.

De miérettünk ment a mennyei dicsőségbe – mondja itt az ige – mint közbenjáró. Miért? A mennyet megtisztította már, hiszen elvégeztetett a váltságmű, elvégeztetett minden, lehet a mennybe menni az elveszett bűnösnek, de megy is oda Jézus, hogy akkor képviselje ennek az elveszett bűnösnek az érdekeit, a dolgait ott az Isten színe előtt. De hadd mondjam – és ez nagyon fontos –, hogy nemcsak a mennyben levő hitben elhunyt szeretteinknek is, hanem itt a földi életben is már, akiknek még ez csak reménység, a menny számunkra még csak reménység, mégis valóság lehet. Érettünk ment be. Azért, hogy az Istennel közösségben lehessünk már a földön boldogan.

Az Úr Jézus mennybemenetele dicsőség volt. De mivel közbenjáróként ment a mennybe, ezért minden hívő embernek, aki az Úré, az Úr népének minden egyes tagja és az Úr népe, mint közösség, tudhatja, olyan, mintha már mi is a mennyben lennénk. Nem ott vagyunk még, nagyon is a földön – ezzel kezdtük –, mégis olyanok lehetünk, mint amit tapasztalhatnak már a hitben elhunyt szeretteink a mennyei dicsőségben. Biztos olvastatok olyan igéket, ahol erről van szó, mit élnek át azok, akik a mennyei dicsőségben vannak már az Úrral. Ezért szoktam mindig így mondani: hitben elhunyt szeretteink.

Mi viszont itt a földön vagyunk, és nekünk a most azt jelenti, hogy Jézus megjelent értünk és megjelenik értünk, ott van értünk. Gondoljatok arra, amikor a mindenkori főpap a nagy engesztelő ünnepen bement a szentek szentjébe. És ar-

ra, hogy a nép, ott volt a nép az istentiszteleten a szent sátornál, majd a templomi időszakban, ott voltak a családok. Csak jelzem nektek, hogy ugye a szentek szentjében csak a főpap lehetett. Még a kollegái se lehettek ott, a papok. Csak ő egyedül. Nem volt internet, nem lehetett online közvetíteni ilyen zoomosan vagy meetingesen, hogy ott mi is történik, de mindenki tudta, hogy mi fog ott történni, mert ez le volt írva a Szentírásban.

Mit érezhettek Isten népe tagjai, amikor tudták, hogy bement a főpap? Ők tudták, hogy értük ment be, meg azt is tudták, hogy önmagáért is be kellett mennie, mert a főpaprak a maga bűnei miatt is kellett vinni az áldozatot először, aztán a népért. Mit érezhetett tehát a nép, akik éppen azért mentek oda azon az ünnepen is és aznap is, mert volt büntudatuk, szégyenük, bocsánatra, kegyelemre szorultak. Érezték, hogy a házasságban, a családi életben mennyire nem mennek jól a dolgok és ennek én vagyok az oka. Vagy látták, hogy a közösségben mennyi baj van, a szolgálók milyen megfáradtak. És most lehetne sorolni újra, hogy a Zsidókhoz írt levél olvasói között is milyen bajok voltak. Ez az ószövetségi hívő nép életében is ott volt. De ha bement a főpap, mindenki tudta, miről van szó.

János 1. levele 2. részében nagyon bátorítóan beszél az Úr nekünk is, de mi nekünk dicsőségesebben, mivel mi már újszövetségi népként olvassuk ezt. Újszövetségi nép tapasztalataként írja le. János 1. levele is egyébként az Úrral való boldog közösségről beszél mindvégig. „És fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világért is.” Ne vétkezzetek, azért írok nektek., 1. század hívői. De ha vétkezik is valaki, van Szószólónk. Egy másik név Jézus eme méltóságnevére, jelzőjére, hogy ő közbenjáró: szószóló. Épp a bűnnel kapcsolatosan.

Hibáztál-e már valaha is a gyülekezeti szolgálatodban, ha a gyülekezetben szolgálsz bármit is? Bár elvileg, testvérek, egy olyan tagja se lehet a gyülekezetnek, akik valamiben nem szolgálnak. Mert mi nemcsak azért vagyunk, hogy itt legyünk, hanem hogy akármiben is, de szolgálunk az Úrnak. Volt-e már, hogy hibáztál? És esetleg a társaid ezt meg is jegyezték. Korábban is hibáztál, de most nagyot. Ugye milyen rossz érzés? Nekem volt már ilyen többször is, sajnos. Az ember úgy szégyelli. Az ószövetségi időben is hibáztak az Úr szolgálói, de a nagy engesztelő ünnepen ezért a hibákért, a hibákból elkövetett, mulasztásokból elkövetett vétkekért is a bocsánatot hirdette az Úr.

Én viszont azt szeretném kiemelni, hogy még a mi szolgálatunk is – ahogy hallottuk a 14. verset –, nemcsak új életünk van, hanem Istennek szolgálója itt a földön, amiben lehet hiba. De hát a mi szolgálatunkat is, ami lelki áldozatainkat – más szóval az Újszövetségből –, hogyan vihetjük Isten elé itt a földi életben? Jézus által. Ő a közbenjáró. És nyugodjunk meg, ha valamit én elrontottam, ez adott egyébként nekem is mindig békességet, nyugalmat, noha én nagyon szégyellem, amikor valamiben hibázok, vétkezek a szolgálat közben, és ez nagyon rossz érzés, de ha Jézusra nézek én is, akkor tudom, hogy ha kell, ő még a szolgálatban elkövetett hibát is elfedezi, megtisztítja.

Esedezik érettünk – olvastuk nem is olyan régen itt a Zsidókhoz írt levélben is, és sok más helyen, a Római levél 8. részében is olvassuk. Azaz, Jézus, mint köz-

benjáró, imádkozik is érettünk. Meg amikor mi is imádkozunk másokért, közbenjáró imádságot mondunk akárhogy is, akkor ezek az imádságok is azért lehetnek tiszták, tökéletesek és kedvesek az Úrnak. Egyrészt mert mi imádkozzuk és mi az övé vagyunk, gyermekek, örökösök is, illetve Jézus, mint közbenjáró, ott van, képviseli az imádságot is a mennyei Atya előtt.

És még egyet emelek ki. Ő a közbenjáró, most Isten színe előtt megjelenik érettünk. Ebből következik, hogy ez a most azt jelenti, hogy én is akkor ott lehetnék, hiszen helyettem is, az én nevemben is ott van, tehát én is ott vagyok. Jézus mennybemenetele mit szerzett meg nekünk? Mi is ott vagyunk. Hogy is mondta Jézus? Akkor még nem is ment a mennybe, még függött a kereszten, még el se végezte teljesen a megváltó művet, hiszen még nem hangzott el, hogy „Elvégeztetett!” De mit is mondott a latornak? A megtérő latornak legalább is mindenképpen? „Ma velem leszel a paradicsomban” – a mennyország egy másik kifejezése, neve. Még ma velem leszel. A latornak ott még volt néhány órája, délelőtt 9 és dél között mondta el valamikor neki az Úr Jézus. Persze előtte még, 9 óra utántól még ő is gyalázta Jézust, és szidta a társával együtt. Úgyhogy hadd mondjam így, hogy 10 és 12 között, vagy 11 és 12 között elhangzik: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” Aztán Jézus is elmondja, amit elmond, aztán még jött a sötétség, aztán még jött az „Én Istenem, én Istenem! Miért hagyál el engemet?” rettenetes kijelentése Jézus számára. De a lator tudta: „Ma velem leszel a paradicsomban.”

Milyen bátorítás ez, testvérek, akkor, hogyha nekünk már csak éveink vannak, hónapjaink, napjaink vagy már csak óráink halálos betegen! Akár a COVID miatt is. Milyen nagy ajándék, hogy még az ilyen helyzetben is, amikor nagyon nehéz a hívő életnek az utolsó időszaka is talán, de Jézussal. Édesanyám elmene-telénél is nekem ez volt a hatalmas reménység.

És hogy ez teljesen így van, ez abból látszik, hogy a folytatásban még tisztázza, hogy Jézusnak nem is kell többször bemennie a mennybe. A főpapnak be kellett többször menni a szentek szentjébe, minden évben egyszer. De Jézus mindörökké ott van. Egyszer kellett bemenni, mert egyszer s mindenkorra tökéletes az áldozata és a szolgálata. „Az idők végén” – hallottuk is –, „az idő teljessége” a Galata levélben. Ez arra utal, hogy Jézus elvégeztetett váltságműve az újszövetségi korszakot elindította, az új szövetség közbenjárója ő, ez a korszak van, és ennek a lezárása e földi életben megélt időszakra vonatkozóan eljövetelekor lesz. Jézusnak csak egyszer kellett bemenni, és ő folyamatosan ott van, ő mindig ott van. Tehát nincs olyan élethelyzet, amikor ne lenne ott a közbenjáró, ne lenne, aki imádkozzon értünk. Ő mindig ott van.

Római levél 8. rész 33.-34. verseiben nem véletlenül mondja az apostol, újra mondom az, aki előtte azért azt is érezte, hogy „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”, aztán ő maga is vallhatta, ahogy leíratta vele az Úr Lelke: „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít; kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.”

Folyamatosan ott van és mindent elvégez. Lehet, hogy a Sátán megpróbálja ezt úgy beállítani, mintha ez nem lenne valóság. Lehet, hogy a Sátán be tud csapni engem is, hogy azért vagy alkalmatlan, mert látod, még mindig milyen vagy. Az

Úr Jézus meg ott van az Úr színe előtt. Az üdvbizonyosságnak ez egy olyan drága ereje és reménysége számunkra, hogy tudjuk, hogy Istentől nem félnünk kell, hanem Istent félhetjük, mert Jézus Krisztus elvégeztetett váltságműve, mint új szövetség közbenjárója, teljes mértékben érvényes ránk is. Ő mindig ott van.

Jézusra nézve láthatjuk tehát az új szövetség közbenjáróját a mennyben. És ha a mennyei létmódban élő új szövetségi közbenjáró ilyen drága lelki igazságokat, valóságokat jelent számunkra, akkor milyen lesz, amikor eljön? Hiszen most még nem teljes az az üdvösség, az a megváltó mű, amit majd eljövetelekor kiteljesít. Elvégeztetett, minden beteljesedett, de még nem teljeseedett ki. De milyen lesz, amikor kiteljesedik!

És itt nagyon fontos ennek a Zsidókhoz írt levél 9. részben leírt kijelentéseknek az utolsó néhány verse, mikor leírja, hogy a bűneset utáni világban – ez egyébként az Ó- és az Újszövetségben egyaránt – az volt a jellemző, hogy az emberek egyszer meghalljanak, azután az ítélet. Tehát vannak olyanok, akik meghalnak és azután az ítélet. Ezért van halálfélelme annak, aki nem ismeri az Úr Jézust. Ezért rettenetes Isten színe előtt megjelenni annak, akinek nem kellett az Úr Jézus. De mit olvastunk itt? Az új szövetség közbenjárója mit szerzett meg az övéinek? A mennyei dicsőségben van most, de mit szerzett az övéinek? Hogy amikor eljön majd, akkor az övéi nem az ítéletet várják, hanem őt. Az ítélet kijelentés azért lett itt leírva, hogy bemutassa az Úr, micsoda különbség van aközött, hogy ítéletet várni valakinek a halál után, vagy Jézust várni. Az övéin, az Úréin, rajtunk – és ugye ide sorolod magad te is – nincs és soha örökké nem is lehet ítélet, hiszen azt is elhordozta Jézus. A lator is tudta ezt. Amikor testi és lelki halála beteljesedett ott a kereszten, akkor Jézus mindent elrendezett.

Ezért van az, hogy amikor az Úr Jézus halála bekövetkezett, akkor neki se a pokolra kellett menni, és a „szállá alá poklokra” kifejezés nem is erre utal a hitvallásukban, hanem ő is a mennybe ment, hát a latort ott várta. Ő hamarabb, Jézus hamarabb meghalt, mint a lator. Ott volt ő is a Mennyben, a Paradicsomban. És hova kerülnek az Úrban elhunytak? A Mennybe. Nem ítéletre. Meghalnak azután az ítélet. Igen ám, de akik az Úréi, azok meghalnak és nem az ítélet. Sőt, mi történik? A meghalásukkal nemhogy távolabb kerülnének Jézustól, Istentől, sokkal közelebb. Hát Pál is azt mondta: nekem sokkal jobb, ha meghalok. Ő nagyon vágyott a filippi gyülekezettel együtt maradni, együtt lenni, de mégiscsak azt mondta, hogy azért nekem az lenne a jobb, hogyha az Úr elvinne magához, mert nekem a halál az nyereség, nem veszteség. Hitet próbáló a meghalás, Pálnak is az volt, hiszen a testi halál az utolsó ellenség, de azért az övéi mégiscsak tudják, hogy az Úr minket hazahív és sokkal inkább közelebb vagyok az Úrhoz.

És ez még mindig nem a teljesség, hiszen azt mondja itt az ige, hogy amikor Jézus eljön, akkor már bűn nélkül jön el. A Károli fordítást ezért is akartam olvasni, hogy itt nincsen semmi magyarázat hozzá. Az új Károli fordítás azt mondja, hogy „másodszor pedig bűn hordozása nélkül jelenik meg” az Úr. Az ősi szövegben ennyi van, hogy: bűn nélkül. Ez arra utal, hogy a bűnnel egyáltalán nem kell foglalkoznia Jézusnak már, amikor másodszor eljön az övéiért. És itt már ki is mondtam: nem a bűn miatt kell jönni az Úr Jézusnak másodszor, hanem értünk, az övéiért. Mi pedig őt várjuk.

A főpap kilépett a szentek szentjéből, amikor elvégezte a nagy engesztelő ünnep minden ünnepi szertartási rendjét. Kilépett a szentek szentjéből, aztán a szentélyből is ki kellett jönnie, és akkor megláthatták őt a nép tagjai. Olvassuk majd el a Mózes 3. könyve 16. részében.

Jézusról pedig mit olvasunk itt? Jézus nem kijön a mennyből, hanem eljön értünk. Sőt, mit csinál Jézus? Az egész Biblia alapján tudjuk: elhozza a Mennyet. Hiszen már nem a mennyország lesz az örök üdvösség igazi állapota, mert a mennyben, a paradicsomban a hitben elhunyt szereteteinknek is csak a lelke van ott, a testük ott a sírban. De amikor eljön az Úr Jézus értünk, akkor már az Új ég és az Új föld örök dicsősége. Amikor a Jelenések könyve írja is a 21. rész 3. versében: „Isten sátora az emberekkel van”, közöttük lakozik. Jézus elhozza a Mennyet. Ilyen értelemben is ő tökéletesebb, mint a főpapok voltak. A főpapok jöttek ki az Isten színe elől, Jézus meg most is ott van az Isten színe előtt, és amikor eljön, akkor leszünk a legközelebb az Isten színehez. A Szentháromság Isten, az Úr Jézus Krisztus, a mennyei Atya, a Szentlélek a maga teljességében lesz valóság mindannyiunk számára. Ez az örök örökség ígérete. Üdvösség.

És itt is hadd emeljem ki, hogy a hangsúly végig azon volt és a legvégén is ezen legyen, hogy az igazán nagy ajándék az Úrral való közösség. Hogy mit jelent az Új ég és az Új föld örökkévaló kiteljesedett boldog állapota az üdvösségnek, az hatalmas ajándék és nagy kiváltság nekünk. És e földön élve tapasztalhatjuk ennek minden örömét, amikor olvassuk azokat az igeszakaszokat. De az új szövetség közbenjárója, Jézusra tekintve, akkor is igaz, a vele való boldog közösség lesz a döntő.

Hiszed-e ezt? Neked reménység-e az új szövetség közbenjárója személye, elvégzetett váltságműve? De nemcsak a múltra nézve, hanem a jövőre vonatkozóan is. Tudod-e pasaréti hívő emberként, gyülekezeti tagként, gyülekezetként tudjuk-e, hogy kicsoda ez az Úr Jézus ott a mennyei dicsőségben, és milyen drága ajándékokat hoz el majd nekünk, amikor eljön? Övéiért jön, övéi pedig várják őt.

A Jelenések könyve legvégén van, ott a 22. rész 20. versében Jézus szava: „Bizony hamar eljövök.” Az övéi pedig azt mondják: „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” Mert ha most jönne el, ebben a pillanatban az Úr Jézus, akkor most következne be mindaz, ami eddig csupán reménység nekünk. Ha holnap jön majd el, akkor holnap kezdődik el a kiteljesedett állapot, ha holnapután, azután. Mi nem távolinak, hanem nagyon is közelinek érezhetjük az ő eljövetele bizonyossága miatt a mi Urunkat.

Segítsen bennünket így bízni benne és a reménység erősítsen bennünket, hogy soha nem fogunk megszégyenülni.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett. És köszönjük, hogy ez a mennyei dicsőségben levő munkájára is igaz. Magasztalunk, hogy csak idő kérdése az ő eljövetele, és olyan nagy ajándék, hogy most is hirdeted, hogy ő hamar eljön.

Köszönjük, hogy ez akkor is igaz, hogyha lehet, hogy úgy érezzük, hogy mi inkább valószínű hamarabb fogunk meghalni talán bármi miatt is, de akkor is Jézus eljövetele a mi reménységünk. És köszönjük, hogy órá tekinthetünk.

És tényleg nagy ajándék, hogy a hitben elhunyt szeretteinket is ebben a reménységben gyászolhatjuk. Hadd kérjük, hogy azokat a családokat is így támogassad, akiknek ezen a héten kellett megállni, illetve ezen a héten kell majd megállni ravatal mellett. Köszönjük, hogy az Úr Jézus a halált is legyőzte.

És köszönjük, hogy olyan sok drága ígéretet adtál nekünk a jövőre vonatkozóan. Urunk, olyan nagy ajándék, hogy a földi életünk minden jövőjére vonatkozó ígéreted is megáll, segíts itt is várni, ha kell, szabadításodra. De ragyogtasd fel nekünk újra meg újra az örök dicsőség drága jövődöbéli ígéreteit is.

Add, hogy ez a reménység valóban erősítsen az üdvbizonyosságban, a hitben való megállásban, a szolgálatban való hűségben. Áldunk téged, hogy az Úr Jézus tett meg mindent ezért. Mi ezzel a gyermeki bizalommal, örökös reménységgel szeretnénk bízni, remélni.

Kérünk, könyörülj azokon, akik elutasították a kegyelmet, akiknek nem kell Jézus hívása, az Úr Jézus. De köszönjük, hogy mi köztük lehetünk, szolgálhatunk is téged öközöttük is, és, hogy még mindig tart a kegyelem ideje. Hadd imádkozzunk értük, hogy ne halogassák a hozzád térést alázattal.

Könyörülj meg a mi népünkön, határon innen és túl. Vezetőinknek is te adjál bölcsességet, alázatot az uralkodásban, alázattal hadd szolgáljanak.

És kérünk téged, hogy áldd meg a mi magyar népünket, hogy határon túl is, különösen, ahol bajok vannak, nehézségek, Kárpátalján most újra olyan sok a baj, adj reménységet az ott élő hívő népednek, jó bizonyágtételt a még hitben nem járóknak. Hadd lehessen a mi magyar népünknek így jövője.

Kérünk téged, segítsd meg a kórházban dolgozókat, az orvosoknak, ápolóknak is te adj bölcsességet. A diákoknak, a tanároknak a tanulásban, így az online formában is. És kérünk téged, hogyha nem is olyan könnyű a koronavírus-helyzet miatti életünk manapság, mégis Jézusban láthassuk a győzelmet, a szabadítást és várjuk is az ő szabadítását. Köszönjük, hogy te megadhatod ezt is nekünk, mi kérjük is, hogy cselekedd meg.

És köszönjük, hogy imádságunk végén is azt mondhatjuk: „Bizony jövel Uram Jézus!” Az ő nevében hallgassd meg könyörgésünket és fogadd kedvesen hálaadásunkat.

Ámen.

367,1-2 ének

1. Emeljük Jézushoz szemünk, Jön már királyi győztesünk,
Mennyből leszáll s együtt leszünk. Lelkünk vigyázni meg ne szünjön,
Felséges várástól feszüljön, Az álmodat őzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

2. Azt mondta Jézus: Idelenn Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk. Az álmodat őzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!